

Přílohy

Rozhovory Focus group

1. Skupina:

Moderátor: „První otázka je, jestli byste si vzpomněli na své dětství a řekli mi, kolik času jste strávili venku ve volné přírodě a čím to bylo případně způsobeno nebo nebylo způsobeno. Např., že jste bydleli na venkově, nebo jste měli chalupu či něco takového.“

Martina: „Já jsem vyrůstala ve skautingu!“

Moderátor: „Ve skautingu, výborně, k tomu se ještě dostaneme.“

Anna: „Já mám aktivní rodiče, kteří mě brali do přírody.“

Hana: „My jsme také jezdili na spoustu výletů po Česku a tak. Byli jsme zvyklí hodně chodit. Bydleli jsme v bytě, ale hráli jsme si také hodně venku.“

Jan: „Já jsem z té doby, kdy se ještě chodilo na prolejšajčky každé odpoledne, respektive když bylo hezky, tak místo počítače jsme hnedka vyrazili ven.“

Anna: „My jsme měli aktivní zahradu.“

Milan: „Já jsem vyrůstal na vesnici, takže když se přijelo ze školy, tak jsme prostě šli buď někam v rámci vesnice, nebo někam dál. Pak taky s rodinou jsme chodili na výlety do přírody a tak.“

Ivana: „Tak já jsem taky bydlela na vesnici, takže vlastně člověk trávil veškerý svůj čas po škole venku. Stejně jako Martina jsem chodila do skauta, takže hodně času jsme trávili na výpravách I s rodinou jsme hodně cestovali, takže jsem v přírodě trávila opravdu hodně času.“

Moderátor: „Když už jsme u těch organizací, tak jsem slyšela, že vy dvě jste chodily do skautingu (Ivana a Martina).“

Anna: „Já taky!“

Moderátor: „Byli jste i Vy ostatní členy i jiný outdoorový skupiny jako třeba Greenpeace nebo Tomíci?“

Všichni vrtí hlavami, že nebyli.

Moderátor: „Další otázka je, když jste byli na základce nebo na střední, jezdili jste se školou na nějaké exkurze či výlety?“

Anna: „Tak byly školy v přírodě.“

Ivana: „Tak to my jsme třeba nejezdili, vždycky jsem chtěla jet na školu v přírodě, ale asi jsme bydleli až moc v přírodě, abychom do ní ještě jezdili.“ (smích)

Hana: „My taky nejezdili na školy v přírodě. Asi jsme jezdili akorát na školní výlety.“

Moderátor: „Bylo to nějaké častější nebo jste jeli třeba jen jednou za rok?“

Anna: „Na střední to určitě nebylo častější. To jsme nikam moc nejezdili, jenom na školní výlet a to bylo maximum.“

Hana: „My tak jednou na lyžák a to bylo všechno.“

Anna: „Ale na základce jsme na škole v přírodě byli nejmín dvakrát.“

Jan: „My jsme na základce jezdili na školu v přírodě každý rok, ale je pravda, že jinak školní výlety jsme měli jednou za rok. Prostě jenom jednou za rok byla nějaká akce, na kterou jsme prostě museli jet.“ (myšleno v dobrém)

Milan: „To my na školy v přírodě nejezdili vůbec, ale měli jsme třeba jednodenní výlety po okolí. Většina výletů byla třeba do Prahy nebo spíš za kulturou než do přírody.“

Moderátor: „Takže za kulturou jste jezdili častěji?“

Anna + Hana: „To jo, no.“

Martina: „My jsme třeba na školní výlety jezdili především do přírody, že jsme skoro nejezdili někam jinam.“

Moderátor: „Takže ti co bydleli spíše na venkově, jezdili do města a naopak ti co bydleli ve městě, tak jezdili spíše na venkov?“

Martina: „Tak já jsem z malého města, kde je 7000 obyvatel, takže spíš vesnice.“

Anna: „Já bydlím taky na kraji Prahy, takže výlet do Prahy nebyl zas tak nutný. Takže jsme ji nenavštěvovali moc často, ale stále jsme jeli spíše do Prahy než do přírody.“

Moderátor: „Už jsme také začali téma, že rodina vám také přidala na vztahu k přírodě. Často se tu zmiňovalo, že vás brali na výlety. Předávala Vám vztah k přírodě ještě jiným způsobem?“

Nebo jak to u Vás probíhalo? Někteří ještě o rodině nemluvili - Brali vás rodiče také hodně ven? Cestovali jste s rodinou?“

Martina: „My s rodinou třeba moc necestujeme. Naši jsou zvyklí cestovat na návštěvu za babičkou a zpátky nebo jednou za rok jet na dovolenou na pláž. Většinou na 14 dní na jedno místo a vztah k té přírodě spíš co se týče zahrady. Máme velkou zahradu a polnosti a v tom také nějaké zemědělství.“

Hana: „Tak my jsme cestovali dost různě. Na velké dovolené moc ne, jeli jsme jednou dvakrát. Často jsme jezdili třeba za léto na dvě tři místa po Česku vždycky na pár dní a tak jsme poznali spoustu věcí. Náš nevlastní taťka byl jednak bývalý zemědělec, takže věděl spoustu věcí, a hlavně byl plánovač, že vždycky naplánoval nějaký zajímavý trasy a vždycky nám k tomu něco povídal, takže to si myslím, že taky bylo dost podstatný. Myslím si, že nám to i zůstalo se sestrou. Moje sestra taky studovala geografii, tak si myslím, že tady ten vliv je velký.“

Ivana: „Třeba my jsme taky jezdili s našima každý rok někam pod stan na týden, to jsme projížděli Českou republiku. Babička s dědou nás zase brali k moři, tak jsme to měli, že jsme byli pořád někde.“

Milan: „My jsme to měli podobně. Čtyři rodiny z vesnice se domluvili a jeli jsme po Česku takový poloturistický výlety jako třeba Český ráj, Šumava apod. ale to bylo hodně častý v tom raným dětství. Pak na střední škole nebo tak to už skoro vůbec. Jezdili jsme třeba jednou v zimě na lyže a v létě k moři. Výlety do přírody už vlastně pak nebyly vůbec.“

Hanka: „My jsme s našima jezdili ještě celou střední.“

Anna: „My taky.“

Hanka: „Jezdili jsme chodit do Tater, do Alp, na kola, na vodu nás brali. Skoro každý víkend jsme někde byli, takže se moc nestávalo, že bychom byli o víkendu doma. Takže tady je velký vliv toho cestování a sportování.“

Jan: „Já si myslím, že naše rodina nás brala ven rozumně. Ne, že bych byl neustále venku, ale že nás brala ven relativně dost, prostě spokojenost. Ale nemyslím si, že by to ovlivnilo můj vztah k přírodě, nebo ne jenom k přírodě, prostě všeobecně. To bylo spíš v mé hlavě nastavený než na základě toho, že jsem strávil hodně času venku, tak bychom měli rádi přírodu.“

Moderátor: „A čím to bylo podle Tebe možná způsobený?“

Jan: „To je těžká otázka. Tak já se zkusím vrátit k té geografii. Já jsem třeba nešel na geografii kvůli přírodě, ale kvůli těm lidem, protože mě zajímala taková ta sociální část té vědy, takže u mě rozhodovalo tohle. Mě bavilo hrabat se v atlasech, to byli obecné faktory. Takže u mě vztah k přírodě a lásce ke geografii zas tak nesouvisí.“

Moderátor: „Jasně, chápu. Jestli nevadí, tak ještě chvílku zůstaneme u té rodiny, k tomuto se posléze také dostaneme.“

Jan: „Samozřejmě.“

Moderátor: „Děkuju. Povídali jste si s rodinou o nějakých přírodních úkazech nebo situaci ve světě? Či jak se máte dobře oproti ostatním státům nebo něco podobného?“

Anna: „Asi tak trochu, spíš ne.“

Ivana: „U nás vůbec ne.“

Martina: „My třeba s tatínkem máme docela blízký vztah, co se týče politiky. Můj táta je amatérský historik 2. Světové války, takže jsme od malička spolu vždycky každou sobotu koukali na dokumenty o 2. Světové válce. Takže jsem se naučila slovo „Heil Hitler“ dřív než české nadávky. Toto téma jsme řešili hodně, ale vlastně je to dost specifický. Pak obecně politiku jsme hodně rozebírali.“

Anna: „My taky přes tu historii, mamka učí dějepis, takže to doma bylo spíš takový historický než aktuální.“

Milan: „Tak u nás to bylo podobný ve vztahu k přírodě. Že by nám rodina nebo táta říkal, jak to v přírodě funguje, tak to vůbec, to spíš v té škole. Spíš ty kulturní záležitosti nebo historický.“

Jan: „U nás spíš, když byla nějaká velká rodinná setkání s příbuznými ze Slovenska, tak to vždycky byly bouřlivé debaty, kde se debatovalo o různých věcech. Hlavně ty politické, ty mi utkvěly v hlavě.“

Anna: „Myslím si, že každý člověk je v té přírodě a ani není potřeba o ní něco vysvětlovat, bavili jsme se o tom, ale spíš jen drobně, rozhodně to nebyla žádná nalejvárna. Víím, že se volil Klaus.“

Moderátor: „Ještě se chci zeptat, máte nějakého příbuzného, který buď studoval geografii, anebo pracoval v tomto oboru?“

Všichni pouze vrtí hlavou

Moderátor: „Dobrá, vidím, že vůbec nikoho. Nyní se přesuneme do školy a chtěla bych se zeptat, jestli si vzpomínáte na své hodiny zeměpisu na střední, jak u vás výuka probíhala, jestli vám učitel vykládal látku zajímavě nebo to bylo spíše nudné téma pro vás, jaké to pro Vás bylo?“

Martina: „Tak my jsme měli dva učitele za celou historii. Ta první byla hrozná, protože to byla alkoholička a mám z toho trochu trauma doteď, protože jsme se všechno museli učit na paměť. Další čtyři roky jsme dostali úplně božího učitele, který myslím, že mě nejvíc ovlivnil v tom, že jsem šla studovat geografii. Bylo to především proto, že látku vykládal opravdu zajímavě, učil nás spoustu nových věcí a vždy to dosadil do nějakého kontextu, protože sám hodně cestoval, tak nám vyprávěl o tom, jak cestoval, jak žil v Americe. Taky jsme se učili gisy a učil nás to jako na střední, což většinou není. Vždycky se to učil den před námi po večerech, než to učil nás, takže ten byl fakt dobrý.“

Milan: „Já jsem to měl dost podobně. Ten hlavní faktor, který mě ovlivnil ve výběru geografie na VŠ, tak byl právě zeměpisář u nás na gymplu, který právě taky studoval geografii na Karlovce. Byl to mladý učitel, takže byl ze školy myslím 7 let, protože ještě znal ty učitele jako třeba Maradu a jiný tamější učitele. Jeho беру tak za 80% toho, že mě jako ovlivnil v té další dráze a navíc byl jako skvělý učitel, co se týče právě výkladu, takže to mě ovlivnilo hodně. Pak mě bavily mapy, takže to byl ten faktor kreslit si v mapách a tak. Ale učitel byl jako jednoznačně důležitější faktor oproti rodině, která mi v tomhle nechávala naprostou volnost ve výběru, tak tady to byl jednoznačně ten učitel.“

Anna: „U mě přispěla jenom škola k rozhodnutí jít studovat geografii, ale to tím způsobem, že u maturity jsme mohli mít u zkoušky atlas. Tak jsem si řekla, že budu maturovat ze zeměpisu, že to bude jednoduchý, že to všechno vyčtu z toho atlasu, a když jsem maturovala ze zeměpisu a matiky, tak jsem koukala, kde se na přijímačkách zajímají o zeměpis a byla to myslím jediná škola.“

Hanka: „Já jsem mohla mít atlas i u dějáku, takže jsem maturovala ze zeměpisu a z dějáku.“
(smích)

Anna: „No vidíš, to jsem nevěděla, nebo u nás to tak možná nebylo. Ale jinak si nevybavuju, že by mě nějak extra bavily hodiny zeměpisu. Bavily mě vždycky mapy, a že by ta učitelka zanechala nějaký extra dojem to moc ne. Měla jsem ji celkem ráda, ale že by ve mně vzplanul pramen vášně ke geografii, to asi úplně nezažehla.“

Jan: „Pro mě byly hodiny zeměpisu hned ze začátku ty nejoblíbenější a nejvíc mě vždycky štvalo, když bylo nějaký suplování nebo odpadávaly, což bylo zrovna u zeměpisu prakticky nejčastěji. Ale nicméně je pravda, že ti učitelé byli různí. Někteří byli dobří, někteří méně. Na ty dobré vzpomínám právě v tom, že se s námi bavili. Nebylo to tak, teď si povíme o zemi, kde se těží tohle a tohle, ale povídali jsme si třeba o politických záležitostech, takže to mi utkvělo. Ale ve vztahu ke geografii mě také neovlivnili, ale už je jedno. Prostě mě to bavilo, takže ve druháku nebo ve třetáku, kdy se člověk rozhodoval, co má dělat, tak geografie pro mě byla jasná volba (smích). Tak jsem uvažoval, že tohle mě baví a všichni okolo mě říkali, „Co s tím budeš dělat?“, což jsem v té době nevěděl, ale bylo to prostě tak, že jednoduše půjdu tam, kde mě to nejvíc baví a to mi zůstalo.“

Anna: „Přesně, mě potom to rozhodnutí ještě dokončilo to, když jsem byla na dni otevřených dveří. Přesně jsem si říkala, co s tím budu dělat a tam říkali, že co mají statistiky, tak že není jediný nezaměstnaný sociální geograf tak jestli byly nějaké pochyby, tak jsem je odsunula.“

Hana: „Tak ta moje obava, co s tím tak budu dělat – já jsem si řekla, že ostatní to taky nějak zvládli a je pravda, že v té době jsem o evaluaci neměla ani páru, takže každý si to místo prostě našel.“

Martina: „Já jsem to třeba měla tak, že ne že by geografie byla moje volba, ale že mě bavilo prostě všechno a ta geografie byla všeobsažná, takže to byl ten faktor, protože člověk fakt nevěděl.“

Anna: „Mám to podobně, jak říkáš. Myslím si, že geografie je všeobsažná. Stejně jak říkala Martina, mě bavilo prostě všechno a ten zemák to slučoval dohromady.“

Martina: „A pak teda ty mapy samozřejmě.“

Anna: „Jasně, protože fakt ta představa o tom, co ta geografie je, tak to vlastně člověk neměl, ale že v sobě obsahuje víc předmětů, nebo oblastí, tak to bylo asi to hlavní.“

Hanka: „Taky souhlasím.“

Iva: „Já to měla trochu zvláštně. U mě se v primě totiž stalo to, že jsme omylem vyhrála nějakou zeměpisnou olympiádu a tím začala má cesta se zeměpisem. Já jsem tam šla tak omylem a najednou jsem to vyhrála a pak jsem to vyhrála asi až do kraje a od té doby se to se mnou táhlo. Protože to bylo tak, že mi to vlastně šlo a za druhý mě to začalo hrozně bavit. Ale ten učitel – měli jsme jako dobrou učitelku, ale pak přišel právě jeden fakt dobrý asi jako u Milana. Takový, že to byl čerstvý absolvent a my jsme ho přímo neměli, ale měli jsme ho na seminář. On začal tu hodinu tak, že zapnul google air a vybrali jsme nějaký místo světa

a povídalo se o něm a tak. Nebral to podle osnov, ale učil věci, které mu přišly důležité – jak to chodí ve světě a tak, to mi přišlo dobrý.

Moderátor: „Ještě někdo by chtěl něco dodat? Tak, pak jsem se chtěla zeptat, jestli jste třeba začali vnímat negativní vlivy ve světě, třeba znečišťování řek, nebo něco ve Vašem okolí nebo případně ve světě. Zajímali jste se o toto téma nebo spíše ne? Co přírodní katastrofy?“

Anna: „Asi tam nebyl nějaký zlom či faktor, jestli to na to směřuje.“

Martina: „To jako ne. Je pravda, že jsme třeba se skautem chodili čistit potoky nebo nějaký řeky apod., ale vlastně mě to moc netrápilo. Ochrana životního prostředí jako asi nebylo nějak plus pro ten obor.“

Anna: „Člověk si to asi nějak tak částečně uvědomoval, ale ne natolik, aby to bylo nějak důležité.“

Hanka: „V tom globálním oboru jsem to nějak neviděla ani nevnímala.“

Moderátor: „Třeba ve vašem okolí, ve vašem městě nebo vesnici jste to také nějak neřešili? Vrtíte hlavou, takže předpokládám, že ne.“

Ivana: „Já jsem dělala v nějaké společnosti, která se zabývala životním prostředím a tak, což jako mě ovlivnilo ze všeho nejvíc v mém vzdělávání, ale to jsem začala dělat až na VŠ.“

Hanka: „Já si myslím, že v té době, kdy my jsme se rozhodovali, že půjdeme na geografii, to ještě nebylo takové téma jako dneska, že se to tak neřešilo a dřív to byl spíš takový obecný pojem.“

Anna: „U nás se dělal akorát sběr papíru.“

Jan: „Já si toho začal všimnout až nějak na VŠ, předtím to šlo mimo mě.“

Ostatní přitakávají.

Moderátor: „A co přírodní katastrofy? Těch jste si nevšimli? Je nějaká, která Vás zaujala?“

Milan: „Já si pamatuju povodně v JV Asii.“

Hana: „Povodně? Myslíš tu Tsunami?“ (smích)

Milan: „Pardon, ano, samozřejmě, tsunami. Koukali jsme na tu spoušť v televizi.“

Martina: „To mě v paměti nezůstalo vůbec nic, o všem vím až zpětně, když jsme se o tom učili.“

Anna: „Já jsem na tom stejně...“

Jan: „Já se vrátím ještě k těm povodním. Já vím, že jsme se taky koukali jednou na televizi s rodinou a taky tu spoušť měla na svědomí voda. Nicméně to ale byly povodně tady v Česku v roce 1997. Především si pamatuju vesnici Troubky, kterou to hodně zasáhlo.“

Hana: „To já jsem bohužel přesně tyhle povodně zažila na vlastní kůži. S rodinou jsme v tu dobu cestovali po Česku a všude jsme viděli tu spoušť.“

Martina: „No já jsem na tom podobně jako ostatní. Rozhodně si pamatuju povodně 1997, protože to bylo hodně v televizi a pak ještě o něco víc ty v roce 2002, protože se to týkalo i nás. Museli jsme se stěhovat a čekat, jak moc ta voda stoupne, některý rybníky prasklý a kousek od nás se něco odstředovalo, aby byl dobře průtočný Rožmberk, takže asi proto, že s tím mám největší osobní zkušenost“

Moderátor: Když jste si pak vybírali školu, mnoho z vás se rozhodovalo podle učitele, anebo že je tento obor bavil. Brali jste to také jako přípravu na Vaši budoucí práci nebo vám to bylo jedno, hlavně, že vás to bavilo?“

Anna: „Jako přitom rozhodování?“

Moderátor: „Ano, v tom rozhodování, že v tomto oboru budete pracovat.“

Anna: „Člověk tak uvažoval, aby se i uplatnil, to by pak člověk mohl jít na cokoli jiného. Ale říkala jsem si, že k té geografii, se přeci jenom snad i něco najde. Představu, co bych mohla dělat, jsem vůbec neměla, protože mě spíš zajímaly fyzicko-geografický věci než sociální. Teď teda pracuju v sociální geografii, takže to jako člověk neodhadl.“

Hanka: „V zásadě jsem pak chtěla někde pracovat přímo v tom oboru.“

Anna: „I ten regionální rozvoj, nebo i ty věci, které jsou spíše dohromady, příroda společnost a tak. To, že mě ze začátku zajímaly především humanitní vědy, u kterých je možná trochu problém s uplatněním nebo jako třeba u té ekonomie či u právníků víte, že jsou na tom dobře, ale u geografie jsem třeba vůbec nevěděla, co mám očekávat. Informace ze dne otevřených dveří, kde nám ty lidi říkali, že vystudovaní někde pracují, tak mě to uklidnilo a vůbec jsem dál neřešila, co bude.“

Hanka: „Já jsem měla takové ambice, že člověk bude moc ovlivnit něco v té společnosti. Ta geografie je na to dobrý nástroj. I kdyby chtěl být člověk třeba starostou nebo někým podobným, či pracovat v regionálním rozvoji a byl by v nějakém městě a mohl něco takhle ovlivnit, tak v tom mi to přišlo taky dobrý.“

Jan: „Já jsem to už vlastně řekl. U mě na tom gymplu rozhodlo to, že jsem se rozhodl jít proti těm argumentům, jak říkají, že se neuplatním a spíš jsem uvažoval nad tím, že se zaměřím na to, co mě nejvíc baví a je mi jedno, co to je. Tak jsem v tom pokračoval.“

Anna: „Mě vlastně geografie začala taky hodně bavit, když jsem začala chodit na přípravné kurzy. Začala jsem se do toho postupně dostávat a ty hodiny byly s Frajerem, tak to bylo jasné. Specifický, ale vlastně mě bavili ty otázky a ta témata.“

Milan: „Tak já jsem o tom samotným uplatnění ve čtvrtáku na gymplu zas tolik nepřemýšlel. Jediný motiv toho uplatnění tam bylo, že jsem věděl, že se tam dělají mapy, tak jsem si představoval, že budu dělat mapy, protože mě to prostě hrozně bavilo si prostě je kreslit a dělat takovýchle věci. A to pak teda časem opadlo. Takže to uplatnění tam teda nehrálo zas tak velkou roli, protože si myslím, že v té době byl ve společnosti takový aspekt, že kdo má vysokou školu, nebo aspoň tak jsem to vnímal, takže stačí nějakou mít. Lidi z mého okolí pak často dělali něco úplně jiného, než co studovali. Takže jsem věděl, že když tak můžu jít pracovat ve stavební firmě, že se to jako moc neřešil.“

Anna: „Ta geografie je takový kompromis – není to ten obor, na který člověk jde, aby se dobře uplatnil, to určitě ne, ale je to kompromis mezi tím, aby se uplatnil a mohl dělat, co ho baví.“

Hana: „Tento obor nechává otevřený prostor, nevím, jestli je to správně nebo ne. Protože já jsem fakt nevěděla, co od toho čekat.“

Martina: „Já jsem tam šla s tím, že jsem chtěla jít na gisy do Olomouce. Nechtěla jsem jít na geografii. Ta socka mě nejdřív nebavila a pak jsem zjistila, že má docela velký uplatnění, ale na poslední chvíli jsem zaváhala, jestli to chci opravdu dělat, tak jsem šla na GEKA. Tam jsem vlastně měla ještě tři roky na rozhodování.“

Iva: „Já jsem si vlastně nedokázala představit žádné uplatnění, (smích), ne já jsem chtěla být učitelka zeměpisu, a protože jsem nevěřila jednooborový geografii, tak jsem se první rok hlásila na geografii v kombinaci s anglistikou na Fildě. Tam mě nevzali, protože je hodně těžký se dostat, tak jsem šla dělat něco jiného. Pak jsem si řekla, že na to kašlu a dala jsem geografii jako jednooborovou, vlastně protože jsem si tam sebe nedokázala představit, protože ta geografie pro mě byla spíše jako doplňková. Politická geografie pro mě byla zajímavá, tu jsme se učili na gymplu nebo státy apod., ale nevěděla jsem, co bych mohla dělat něco jiného než učitelství, protože nám to asi moc neříkají, co s tím můžeme dělat, ale pak to člověk na té VŠ objevil.“

Moderátor: „Celkově nějaké důkladné zjišťování dopředu, ohledně toho oboru a co s tím můžete dělat, Vás zas tak moc nezajímalo?“

(všichni vrtí hlavou)

Martina: „Byla jsem se podívat na dni otevřených dveří, ale přitom, když se podávali přihlášky, tak jsem byla na dvou výletech a vždycky jsem tam potkala nějakýho sympatáka.“

Moderátor: „Učitele nebo spolužáka?“

Martina: „Budoucího spolužáka (smích).“

Moderátor: „Zjišťovali jste si, jaké je pracovní ohodnocení po tomto studiu, nebo to už vás vůbec nezajímalo?“

Jan: „To už asi vůbec.“

Martina: „Jako zjišťovala jsem to u těch přijatých, možná ta uplatnění, ale peníze nebyly úplně důležité.“

Ostatní dávají najevo také zápornou odpověď

Moderátor: „Omlouvám se, zapomněla jsem ještě jednu otázku, tak jestli se můžete ještě jednou vrátit úplně do dětských let – kdy jste poprvé četli nějakou vaši knížku s geografickým tématem? Třeba nějaký cestopis nebo nějaká knížka, která vás v tom třeba ovlivnila?“

Hanka: „Dva roky prázdnin.“

Jan: „Jo, je skvělý, jak je tam hodně map. Za mě pak ještě ty atlasy.“

Ivana: „Cestopisy od Čapka, to se mi vždycky hrozně líbilo, sice to není vysloveně geografický, ale právě se mi líbilo takovýto popisování toho, jak to v té zemi vypadalo.“

Milan: „Taky jsem četl nějaké cestopisy a takhle, ale zprvu jsem to vůbec nevnímal jako něco geografického.“

Anna: „Já četla akorát povinnou četbu.“

Martina: „Já jsem spíš četla nějaký romány nebo něco takového a vlastně když nad tím přemýšlím, tak já jsem byla do svých devatenácti, mě to cestování nijak nelákalo, měla jsem takový ambice, že Česká republika je mi malá, ale nebylo z toho nic, to až potom, no...“

Anna: „Já jsem ještě před střední četla ty Mayovky a Werna. Pak už jsem teda, kromě povinné četby, moc nečetla no...“

Hanka: „Ještě Robinson Crusoe (ostatní přikyvuji).“

Anna: „A Kniha džunglí, jestli se počítá (smích). My moc nejsme takový filosofové, tak moc nečteme, jsme takový skromný, ty peníze a uplatnění nás vlastně nezajímají.“

Hanka: „Já jdu za svým srdcem.“

Jan: „Já bych ještě rád řekl jednu věc a tu jsem si uvědomil až ke konci studií. Geografie není obor činnosti, prostě nestuduješ proto, aby ses stala geografem, ale je to náhled na svět, je to pohled, metoda hodnocení světa a Ty ji jenom vidíš, takže vlastně v principu si vlastně dokážete zhodnotit jakýkoli jev a je jedno, jaký, jak působí a jak funguje někde jinde v jiných podmínkách.“

Hanka: „Nebo jak je umístěný.“

Jan: „A tahle metoda je klíčem ke geografii. Všichni mi říkají, co geograf bude dělat, jaký bude mít uplatnění, ale o tom to není. Je to o tom, že geografie mě naučila nějak myslet a já myslím, že to myšlení pomůže k tomu, abych mohl aspoň trochu pomoci světu.“

Anna: „Tohle nevím, jestli není ten důvod, proč se tam hlásí méně lidí. Jak teď rozdělili ty původní obory. Jak říkáme s Martinou – my jsme se také nemohly rozhodnout, kam jít a ta geografie je všeobjímající. Měli jsme všeobecný GEKA tři roky a teď jsou ty obory. Mně třeba přijde super, že si rovnou můžeš vybrat obor, ale na druhou stranu to může být jedna z těch bariér, proč se tam lidi už tolik nehlásí, protože je to pro některé až moc konkrétní a vyřadí to ty lidi, kteří se nemůžou rozhodnout, co chtějí dělat a jakoby který by geografie pohltila jako třeba nás.“

Jan: „Přesně. A tím, že tam fakt můžeš studovat cokoli od těch sociálních věcí až po ty extrémně přírodní věci, když to takhle řeknu, tak to je hrozně cenný.“

Anna: „Prostě od každého něco získáš a pak se nějak specializuješ.“

Jan: „Jaký obor jako tohle nabízí?“

Povídání si o způsobu studia - vymazáno

Moderátor: „Když jste studovali na VŠ, tak to studium vás bavilo nebo vás to spíše odrazovalo nebo proč jste ten obor studovali?“

Hanka: „Setrvačnost?“

Jan: „U mě se to stále zlepšovalo a bavilo mě to stále víc.“

Martina: „Myslím, že to bylo hodně ze setrvačnosti, protože já jsem na konci toho bakaláře už byla opravdu vyčerpaná a čekala jsem, že magistr bude praktičtější, víc se dozvím, jak se to uplatňuje a co s tím můžu dělat. Pak to ale bylo mnohem teoretičtější než předtím.“

Ivana: „Mě ten magistr trochu zklamal, protože bakalář mi přišel jako super, ale to bylo i tím že na té škole je spousta super věcí, že to mě neustále tak drželo, jako např. exkurze, sportovní kurzy a tak. Také vztahy se tam budovali mnohem líp než třeba na žurnalistice, kterou jsem taky studovala. Tam jsem s těmi lidmi celé tři roky skoro nebavila, protože tamější lidi byli naprosto jinak nastavený a tady mě drželo i to, že je to fakt hodně rodinný a vládla zde příjemná atmosféra.“

Milan: „Já si myslím, že bakalář je fakt dobrý v tom vyhranění a že mě utvrdil v tom, že zisky dělat nechci. Na druhou stranu, jak právě všichni na bakaláři říkali, „Vy budete mít velkou přidanou hodnotu, že si projdete všechno – tu fyzickou i tu socku“, tak teď zpětně, když se na to podívám, tak jsem si řekl, že kdybych tu fyzickou jako neměl, takže by mi to vůbec nevadilo. A stejně jsme tady slyšeli od Martiny, tak si myslím, že moji vrstevníci se na magistra koukají tak, že budou dělat spíš projektově a všichni se na to hrozně těšili a taky tam byla vidět spíše zklamání. Hlavně z toho prváku, kde byla hromada teorie, takže jsem se spíš už snažil si hledat něco mimo školu, brigády, protože škola už mi tolik nedávala.“

Anna: „Tak to já jsem to měla úplně naopak, že já, po přežití planetární geografie a dalších postrachů za nás, jsem tam neměla nějaký výrazný zlom, ale to studium mě bavilo čím dál tím víc. Moc ráda jsem chodila poslouchat ty pány vepředu, a nebo i na Danu Fialovou a tak. Mně přišlo, že to byli hrozně chytrý lidi a vždycky jsem tam tak seděla a říkala si, k čemu mi tohle asi bude, to je pravda, protože to jsem ještě netušila většinu toho studia. Každopádně jsem byla nerada, když jsem ty přednášky nestíhala. Přišlo mi to i jako dobrá příležitost si ty chytrý lidi poslechnout. To jsem neměla úplně na začátku, protože pedobiogeografie mě zas tolik nezajímala a některý předměty jsem prolezla s odřenýma ušima. Bylo vidět, že se učitelé hodně snažili o propojování fyzické a sociální geografie jako třeba u bakalárek nebo u článků.“

Martina: „Já teď nechci, aby to vyznělo, že ten magistr byl jako špatný, protože když jsem se učila na ty státnice, tak mi to jako zpětně začalo dávat smysl např. nějaké ty teorie a podobně, ale myslím, že kdybych neodjela na erasmus, tak to nedostuduju.“

Hanka: „Ten bakalář byl takový výživnější.“

Bohuš: „Byl těžší.“

Hanka: „Byl těžší a člověk získal nějaké spektrum informací a pak už se orientoval jen do toho jednoho směru.“

Ivana: „Ještě mi přijde, že je obor geografie hrozně podceňovaný na ostatních školách, že má hrozně malou dotaci, protože se pořád preferují předměty jako matika, čeština atd. Tenhle se bere jako takový...“

Hanka: „Takový zájmový kroužek.“

Ivana: „Prostě že v myslích lidí, už je to okrajový předmět a že ho proto nemají studovat, protože není důležitý, a nemá to žádný smysl, na rozdíl od toho, když budeš aiťák nebo něco takového.“

Martina: „Zároveň mi přijde, že pro mnoho lidí je geografie vlastně nepochopitelná nebo neuchopitelná a nevědí, co to vlastně je.“

Ivana: „No my to taky neumíme říct.“

Martina: „Ano, ale že je to takhle v těch myslích přirozeně.“

Jan: „Je považovaná tak, že je to stále jenom o naučení se hlavních měst, což zvládne každý člověk a víc už vlastně není potřeba.“

Anna: „To, že zeměák může učit každý, protože se jenom naučí něco o těch zemích.“

Martina: „Pro mě to vlastně nemělo moc spojitost s tou geografíí, jakože co se těží v Austrálii nebo hlavní města či průmysl.“

Ivana: „Často se teď učí i věci, které nejsou aktuální.“

Milan: „Podle mě prostě hrozně záleží na tom samotném učiteli, že my jsme ho měli prostě mladýho a tyto nezajímavé věci a slepý mapy jsme dělali fakt hodně okrajově. Hodně jsme probírali tu globalizaci, ale jinak si nemyslím, že to je problém. Myslím, že postavení geografie odpovídá jejímu místu ve společnosti a je naprosto adekvátní.“

Hanka: „To je zase pravda.“

Bohuš: „Nemůžeme říkat, navyšte hodiny zeměpisu.“

Martina: „Ano, když to porovnáme s tím důležitým. I když já si myslím, že je to důležitý, protože to je kontext toho podstatného.“

Anna: „Asi ne zvýšit časovou dotaci, spíš by se měla učit jinak.“

Martina: „Ano.“

Anna: „Ještě si myslím, že lidi může fakt odradit to, že nevědí, co s tím můžou dělat.“

Iva: „Ono to tam je teďko napsaný.“

Dál už bylo opět jenom mluvení mimo téma.

2. skupina

Moderátor: „První otázka na Vás je, jestli jste v dětství trávili mnoho času venku a čím to bylo přizpůsobeno – tedy jestli jste byli z venkova nebo jste jezdili na chalupu.“

Simona: „My jsme třeba každý víkend jezdili k babičce do Českého Ráje nebo táta miloval plánování výletů a objížděli jsme vždycky všechny hrady, zámky, přehrady, apod. Takže my jsme s rodiči furt někam jezdili na nějaké výlety.“

Kristina: „Jenom s rodinou?“

Simona: „Jojo, jenom s mámou, tátou a sestrou. Občas jela i babička s dědou, ale většinou jsme byli jenom my jako úzká rodina.“

Jana: „Já to mám stejně jako Simča nebo velmi podobně.“

Jan: „Já to mám jinak, protože já jsem z vesnice, takže jsem přišel ze školy, hodil jsem tašku do kouta a už mě jako nikdo až do večera neviděl. Takže buď jsme byli s kluky, nebo nějakou partou v lese, kde jsme dělali nějaké lumpárny, nebo jsme byli na hřišti nebo se prostě někde lítal. O prázdninách, když rodiče pracovali, jsem byl u babičky na jedné nebo na druhé chatě. Pak jsme výletili někde jinde, takže to bylo, že jsme byli furt někde.“

Simona: „Je pravda, že když jsme se pak s mámou přestěhovaly na vesnici, když se naši rozvedli, tak jsme taky každé odpoledne chodili do lesa a lezli jsme na skály a tak. Zpětně se divím, že se o nás rodiče nebáli.“

Václav: „Já jsem to měl podobně, jako Honza, takže jsem vždycky hodil tašku do kouta a šel jsem se sousedy ven za vesnici. V létě jsme chodili se koupat do Jizery. Takže prostě hodně času venku a rodiče byli akční, takže jsme hodně jezdili na kole a tak.“

David: „Já to mám zase podobně jako Simča. Já jsem teda z Prahy, ale máme tady rodinný dům se zahradou, takže jsem byl i v rámci Prahy teda na zahradě, ale s tátou jsme taky hodně jezdili na výlety přes víkend – pátek, sobota, neděle – vždycky někde pryč. O prázdninách to bylo stejné. To jsem chtěl být taky co nejvíc někde jinde než v Praze. Sice do žádných skautů nebo podobných aktivit jsem se nikdy nezapojoval, ale měli jsme taky objety všechny hrady a kopce, to opravdu hodně.“

Kristina: „To mě právě přihlásili rodiče do skauta, takže jsem hodně času trávil v přírodě, takže moje láska tímto krásně vzkvétala. Když jsme byly malé, mám jenom sestry, máma nás vždycky vyhnala ven na hřiště. Když jsme se teda přestěhovali, tak na zahradu. (smích) Taky máme chalupu, na které jsme byli především o prázdninách a někdy i víkendech.“

Barbora: „Já jsem taky, když jsem byla malá, trávil hodně čas venku, protože jsme jezdili na chalupu, tak to bylo v pohodě a navíc jsme bydleli sice v Praze, ale hned vedle d'áblického lesa, takže tam jsem trávil hodně svého volného času po škole a pak mě rodiče taky přihlásili do skauta a tam jsem taky přičichla k přírodě. A všechny naše rodinné dovolené s rodinou jsme jezdili pod stan, takže tak.“

Jan: „Jo, na dovolený pod stanem mám ty nejlepší zážitky.“

Moderátor: „Dobře, pak jsem se chtěla zeptat, jestli jste jezdili pryč se školou na nějaké exkurze do přírody nebo jste to měli víc kulturně, že jste jezdili na výlety do Prahy nebo naopak na školy v přírodě.“

David: „V rámci jaké školy?“

Moderátor: „Základní i střední.“

Václav: „Tak já jsem chodil do Bakova, která má 5000 obyvatel, takže jednou za rok se jelo někam na hrad na Kokořín, prostě nic zajímavého. Byli jsme taková malá školička a na střední to byli nějakého sportovní kurzy. Taky jsme jezdili na šprtácký výlety, kam jezdili ty nejchytřejší děti, takže já jsem vždycky dorovnával tu druhou půlku svým

průměrem, protože jsem nijak v ničem na gymplu nevynikal, ani co se týče sportovních výkonů, takže když zbyly ty volný místa, tak jsme se vypravili na různá krásná místa po Evropě, což bylo super.“

Moderátor: „Na jak dlouho?“

Václav: „Na jeden týden Dánsko, Švédsko, Provence, Švýcarsko, apod.“

Jan: „Co to bylo za školu, přihlásím tam své dítě!“

Václav: „Gymnasium Josefa Pekaře.“

Simona: „Já dokad' jsem do páté třídy bydlela v Praze, tak jsme každý rok jezdili na školy v přírodě, protože děti z Prahy potřebovaly vidět nějakou přírodu a pak když jsme se přestěhovali do Turnova, tak jsme na žádné školy v přírodě nejezdili, protože jsme byli v přírodě. Nicméně jsme neustále někam chodili. Měli jsme třeba výuku v přírodě, jezdili jsme hodně ven. A gymplu jsem to měla podobný, ale my jsme jezdili každý rok někam do zahraničí, takže jsme byli ve Španělsku, v Normandii, v Provence, pak jsme byli dvakrát v Itálii. Občas jsme jezdili i dvakrát do roka, takže za gympl jsem takhle byla asi sedmkrát v zahraničí, za ty čtyři roky. Náš ředitel měl totiž cestovní kancelář (smích) a měl to všechno hrozně nachozený a dělal nám průvodce. Třeba když jsme byli někde v městě, ale chodili jsme i do hor a tak, ale když jsme byli v těch městech, tak on už tam byl třeba po dvacáté, takže jsme nepotřebovali žádného průvodce a on nám to všechno dovykládal, což bylo skvělý.“

Kristina: „Je super, že měl takhle propojený ty dva bussinesy. My jsme teda se školou na střední nikam nejezdili. Asi jednou za čtyři roky jsme jeli někam do Mělníka se jenom vykoupat do bazénu a to bylo všechno. Na základce jsem byla snad jednou na škole v přírodě, jinak nic.“

Jan: „My jsme teda měli, že na prvním stupni byla snad škola v přírodě, kde jsme jeli do Krkonoš na týden a pak lyžák byl a to bylo maximum na základce. Na střední jsme měli cyklist'ák a vodu a tam to byl motor camp, takže tam si toho člověk z té přírody moc neužil.“

Simona: „To je vlastně ještě pravda, že kromě výletů do zahraničí jsme ještě jezdili na sport'ák a na vodu.“

Moderátor: „Byli jste taky někdy ve škole?“

Simona: „My jsme se tam i učili. Třeba na sport'áku jsme se dopoledne učili.“

Barbora: „Já jsem chodila na stejný gympl jako Verča a tam teda jsme byli jenom na lyžáku, a na výměně, to bylo maximum. Na základce jsme měli hodně akční paní učitelku, takže jsme každý rok jezdili na lyže a na kola, tak to bylo super.“

Moderátor: „Za kulturou jste tedy nejezdili vůbec?“

Barbora: „Ne, to vůbec, jenom vysloveně sportovní.“

Jan: „Pravda, že za tou kulturou jsme jednou ročně nebo dvakrát do roka se někam vyrazilo. Jelo se buď na nějaké divadlo, nebo byl vybraný nějaký speciální film, který někoho zaujal.“

Simona: „My neustále chodili na nějaké besedy – např. ohledně Samizdatu a všechny akce okolo Havla. To bylo hrozný, nebo ne hrozný, ale už toho bylo moc. Já jsem byla třeba na dvaceti besedách s různými lidmi a to byla největší kultura ze všeho.“

Jan: „Na střední škole, kde jsem byl kvůli fotbalu v Hradci, byl největší vrchol setkání s politiky, kde se do nich pustila celá ta posluchárna kvůli D11, což bylo naprosto úžasný, protože oni na nic neuměli vůbec reagovat...“

Moderátor: „Dobře, jen to teď asi nebudeme úplně probírat.“

Jan: „To bylo k té kultuře.“

Moderátor: „Co ostatní a exkurze a kultuře?“

Jana: „Já jsem na základní školu chodila u nás na vesnici, i když jsem původně z města, kde jsem chodila do mateřské školky, ale pak jsme se přestěhovali na vesnici, kam jsem chodila na tu základní školu, to jsem byla v té přírodě, takže jsme nikam na školu v přírodě nejezdili, akorát jsme byli na lyžáku a nějaké školní výlety taky občas byly třeba na Šumavu nebo jinam do přírody, ale to byl jeden den, maximálně dva dny. Na gymplu, tam jsme jednou jeli do Sušice, což byl vrchol naší exkurzní činnosti. Jinak jako klasicky turisták, takže nic extra velkého.“

David: „Tak já jsem chodil do Prahy na základku, kde jsme jezdili každý rok na školu v přírodě asi od třetí třídy. Jezdili jsme různě do Krkonoš, do Jizerek, na Šumavu. To bylo vždycky na deset až dvanáct dnů a na gymplu jsem myslím nebyl snad ani jednou.“

Moderátor: „Ani za tou kulturou, že byste třeba někam vyrazili?“

David: „Mimo Prahu vůbec. Ale jinak to byly nějaký kina a festivaly, to zase jo. Párkrát do roka.“

Simona: „My jsme to naše zahraničí měli spojený i s regionálkou, takže když jsme třeba byli ve Španělsku, tak v autobuse jsme to vždycky probírali a normálně jsme se učili. S ředitelem nebo s učitelem, který s námi jel, tak s nimi jsme psali i testy. Protože v autobuse jsme vždycky něco probrali, např. historii nebo celkově. My jsme brali, že jsme jako ve škole.“

Moderátor: „Už jsme se tady zmínili o tom, že jste hodně cestovali s rodinou po Česku. Pardon, je tu někdo, kdo to tak neměl?“

(Všichni přitakávají)

Jan: „My teda spíš v zahraničí než v Česku.“

Moderátor: „Výborně, a jak jste to tedy měli s tím zahraničím? Jezdili jste s rodinou do zahraničí?“

Kristina: „S rodinou do Itálie k moři vždycky jednou za rok a pak taky jednou ročně lyžovat.“

Jana: „My třeba s rodinou vůbec.“

Moderátor: „A s někým jiným?“

Jana: „Jako v zahraničí jsem byla, ale nejčastěji to bylo buď se školou, nebo se sborem jsme taky občas někam jeli, ale nebylo to tak, jako u Simči, že by to bylo tak enormně.“

Václav: „Tak my jsme jezdili vždycky do Alp, kam jsme brali kola, nebo se chodilo po horách, takže feráty, Alpy, Malý Balaton a pak s babičkou jsme byli na poznávacích v Normandii a takže každý rok na dva týdny někde v horách nebo v Alpách.“

Simona: „Do té páté třídy, co byli naši spolu, tak jsme jezdili každý rok už od malička na dovolenou k moři s cestovkou, ale vždycky jsme si tam kupovali ty výlety, takže jsme jeden den byli u moře nebo na písku v blízkosti toho resortu a druhý den jsme jeli na nějaký ten hromadný výlet někam. Pak jsme jezdili s rodiči ale už jenom po Česku po té páté třídě – na vandr, na vodu, a tak.“

David: „Jak jsem říkal, s rodinou jsme to měli rozdělený. Máma se sestrou ty na cestování a turistiku vůbec nebyly a já a táta jsme zase jezdili. Takže jsme vždycky měli ty prázdniny rozdělený, takže já a táta. Takže s tím tátou, jak jsem objížděl to Česko, tak potom hodně Slovensko, kde jsem byl aspoň osmkrát, pak jsme začali jezdit na poznávací zájezdy organizovaný, ale stále jenom s tím tátou, to jsme byli taky asi v šesti až v osmi zemích. Nejdál jsme byli na Srí lance, ale nikdy jsem nebyl na kupače u moře, protože na to fakt nejsem.“

Kristina: „To většina chlapů, kromě našeho táty.“

Barbora: „Tak my jsme jezdili na střídačku, že jeden rok jsme jezdili po Česku a druhý rok zahraničí. Byly to takové klasiky – Chorvatsko, Slovensko, Rakousko, Francie, Norsko, Itálie.“

Jan: „My jsme do základky jezdili s rodiči k moři, protože mamka s sebou chtěla jenom někde fláknout, takže s tatškou jsme sem tam něco zorganizovali a asi nejhezčí bylo, když jsme jeli autem do Chorvatska přes Bosnu a to bylo v době, kdy se zavíral most, takže to bylo asi z toho nejhezčí. Pak jsem s rodiči moc nejzdil, spíš s fotbalem na různé zápasy a tak.“

Moderátor: „Pak jsem se chtěla zeptat, jestli jste si s rodinou povídali o přírodě nebo o přírodních úkazech, které jste třeba okolo sebe viděli.“

Simona: „Náš táta, když jsme chodili na výlety, tak to měl docela promyšlený, takže když jsme byli např. v Českém Švýcarsku, tak si to vždycky připravil a říkal nám tam nějaký ty věci. Nebo když jsme chodili po lese, tak nás neustále otravoval se stromy a říkal, co je tohle za strom a nás to jako malý teda hrozně nebavilo a ani nás nebavily ty zastávky, kdy nás chtěl vzdělávat a říkal, tyhle skály řekli takhle a takhle ale měl to připravený.“

Kristina: „Co dělá tvůj táta?“

Simona: „Můj táta navrhuje interiéry. Vůbec nic s přírodou, jen teda pracuje s dřevem.“

Jan: „To já jsem měl podobně, akorát jsem tohle prožíval s dědou a ne s tátou, protože jsme vždycky trávil nějaký čas na chatě, tak tam to je u Slap a je tam nádherně neznečištěná obloha, takže jsme vždycky koukali na hvězdy a povídali jsme o všech možných věcech, takže tam jsme toho probrali spoustu, protože kdykoli se šlo na houby, tak to bylo taky třeba vzdělávací. Ale bylo to spíš, co dělat, když se ztratíš, podle čeho se zorientuješ, takže to bylo takový vysloveně jako Honzíkova cesta.“ (smích)

Jana: „Tak já si moc nevzpomínám nebo si teď nevybavuju, že bychom spolu takhle něco probírali nebo něco na tohle téma řešili doma nebo na těch výletech. Teď mi jakoby dochází, že na tu Šumavu jsme jezdili, hlavně když jsem byla malá do mých pěti let, než se narodila sestra a my se přestěhovali na tu vesnici, takže si to fakt nepamatuju.“

Barbora: „My jsme si to vždycky všechno přečetli na těch naučných tabulích, kde to bylo všechno tak hezky napsané a v zahraničí, kde jsme tomu nerozuměli, tak nám rodiče něco řekli, ale teď si vzpomínám, že když jsme byli v Norsku, tak jsme tam viděli nějaké ledovce

a jakoby to co nám řekli v prváku na VŠ, tak úplně nekorespondovalo s tím, co nám řekli rodiče, takže nějaké povídání tam bylo, ale jestli bylo úplně košér to nevím.“

David: „Tak já jsem nějaké přírodovědné povídání neměl, protože táta nějaké přírodovědecké vzdělání neměl, takže spíš, co tak věděl nebo z těch informačních cedulí.“

Václav: „To u nás to bylo akorát – To jsou ale krásný hory, co? Tady je ale krásně a my nic, ale já, jakožto geograf, budu dbát o to, aby se mé děti dozvěděli, co nejvíc.“

Kristina: „Co jsou to voštiny, vid’.“

Václav: „A Ordóvik a tak.“

Simona: „Děti to neocení, připrav se!“

Kristina: „U nás nemám pocit, že by naši něco věděli, co se týče přírody. Já jsem většinou ani nevěděla, kde jsme.“

Moderátor: „Další otázka je podobná, akorát pojatá z hlediska politiky nebo sociálních věcí. Rozebírali jste světové problémy nebo chudobu ve světě, nebo i politiku apod.“

Jana: „Tak já si nemyslím. Ani nějak světovou politiku.“

Simona: „U nás se rozhodně nerozebírala světová politika, a jestli jo, tak jsem to rozhodně neposlouchala.“

Jan: „Tak to u nás vždycky byl nějaký konflikt, který se řešil. Klasika byla Amerika a Rusko a kdo je horší, tak děda s tátou vždycky začali nějakou debatu a to teda pokračuje pořád dál. Vždycky když je nějaké rodinná sešlost, tak se to neustále řeší dál a dál. A když se do toho člověk zapojí, tak většinou vyleze jako největší neznaboh, takže asi tak, ale řešilo se takovýhle věci občas.“

Barbora: „U nás bylo vždycky poukazováno na to že, jak je ten rozdílný vývoj jednotlivých států, že na tom západě se mají mnohem lépe než my tady a jsou to prostě úplně jiný lidi a úplně tím nepoznamenání, takže se ukazovalo, že oni tam mají ten blahobyt, který tady sice je, ale ne tak velký.“

David: „Tak my spíš asi ne, když už tak asi ty české věci než ta světová témata, ale obecné věci, co jsou ve zprávách, tak to samozřejmě asi jo.“

Václav: „U nás se po večeři koukalo na ČT, takže pamatuju snad pod intervencí USA v Íráku. Prostě řešilo se to. Hlavně politika a česká témata, už než tomu začal člověk rozumět.“

Kristina: „U nás ne, my jsme nic neřešili. Jenom občas na rodinných oslavách, ale do toho se člověk nezapojoval.“

Moderátor: „Mluvili všichni? (všichni přitakávají) Opět to tu bylo trochu zmíněno: Máte nějaké příbuzné, kteří studovali geografii, nebo v tomto oboru pracovali? Zároveň k tomu připojuji otázku, zda Vás tyto lidé nějak ovlivnili ve výběru.“

Jana: „Nemám učitelského zaměření, ani geografického ani matematického.“

Barbora: „Já mám v rodině učitele, ale pravděpodobně to nebude, že by mě ovlivnili k tomu a můj strejda dělá na katastru, což je docela příbuzný, ale určitě tam žádná spojitost není.“

Kristina: „Já jsem třeba zjistila až později, že bratr od mého dědy byl geomorfolog asi docela dobrý, ale to jsem zjistila až ve chvíli, kdy mi děda začal dávat ty kameny a krápníky, co tam po něm zůstaly, takže mě to asi neovlivnilo při vývěru.“

Jana: „To máte v genech.“

Simona: „Já jsem žádného příbuzného neměla.“

Jan: „Já asi víceméně taky ne. Babička učila biologii a chemii, ale když se na to podívám zpětně a vzpomenu si na tu chatu, tak vždycky něco geografického tam bylo, ale nebylo to cíleně z toho, že to byl jejich obor.“

Václav: „Nemám.“

David: „Tak já spíš taky ne, děda dělal v hydrogeologickém ústavu nějakého hydrogeologa, ale nijak mě to neovlivnilo.“

Moderátor: „Nyní se přesuneme do školy a nejprve bych se chtěla zaměřit na Vaše učitele. Jací byli a jestli Vás nějak ovlivnili nebo jaké byli hodiny zeměpisu s nimi?“

Jana: „Tak v šesté třídě nám učitelka zeměpisu lítal sešit vzduchem a zeměpis vlastně neprobíhal. Sama se divím, že jsem vlastně tady.“

Moderátor: „Takže od šesté třídy jste neměli zeměpis?“

Jana: „Nene, to ne. Šestka a sedmička jsme ho prakticky neměli, to se v hodinách nic nedělalo. V osmičce a v devítce jsme už nějaký zeměpis dělali, protože jsme měli novou učitelku, ale zase chyběl ten začátek, to bylo takový všelijaký. A na gymplu jsme to začali dělat pořádně, jakože regionálka a tak.“

Moderátor: „A ten učitel, byl některý dobrý?“

Jana: „Jakože bych si řekla, jo, tak kvůli tomuto učiteli to půjdu studovat, tak to ne.“

Moderátor: „Nezaujal Tě tedy žádný?“

Jana: „Spíše mě od toho odrazovali.“

David: „Tak já jsem naopak měl hodně dobrý učitele a základce i na gymplu. Na základce jsem měl trochu staršího, tak 45 mu mohlo být.“

Ostatní: (smích) „Trošku starší?“

David: „Já jsem se s ním shodou okolností před týdnem viděl, tak teď vypadá o dost starší, ale nicméně on sám hodně cestoval a pouštěl nám biáky právě z těch cest. Ještě biáky v té době. A prostě to bylo hrozně zajímavý, dobře o tom povídal a dokázal hodně namotivovat, takže díky němu tu jsem. Ten mě možná ovlivnil a na gymplu jsme měli, možná jste někdo zažil, Libora Jelena na Geografii. Učí teď politickou geografii u nás. Což ten byl taky hodně dobrý.“

Moderátor: „Čím třeba byly hodiny od pana Jelena zajímavé?“

David: „Nevím, u něj bylo prostě jasný, že má obrovský a široký rozhled dělali jsme spíš politickou geografii a o tom dokázal mluvit jako úžasně a hrozně dlouho o těch konfliktech. Prostě dokázal zaujmout.“

Simona: „Já si třeba hodiny zeměpisu na základce vůbec nepamatuji, jen vím, že nás nikoho vůbec nebavili a nikoho to nezajímalo. No a na gymplu jsme měli učitele, který byl dobrý, a druhou aprobaci měl dějepis a hrozně ten zeměpis tahal do toho dějepis a mě dějepis hrozně nebavil, takže jsme taky řešili konflikty a co který stát a jeho historie. Hodně jsme se teda učili o těch souvislostech, ale s tím dějepisem, který mě fakt vůbec nebavil, takže to mě nijak nemotivovalo. Pak jsem šla na seminář, na který jsme měli učitelku, o které všichni věděli, že hodně cestuje, tak jsme mysleli, že nám bude něco vyprávět a ona nás vůbec neučila. My jsme si jenom dělali prezentace a vlastně jsme se učili navzájem. My jsme třeba něco brali a ona nám třeba řekla, jo a tam jsem byla. My jsme čekali, že nám bude třeba vyprávět a prostě ne, ona nám vždycky jenom řekla, že tam bylo a nic dalšího.“

Moderátor: „Takže třeba žádný diskuze neprobíhaly a spíš ta učitelka byla vedlejší.“

Simona: „Ona tam byla jen tak do počtu a hlídala, jestli jsme si my ty prezentace připravili dobře. Ale ona nás v tom semináři vůbec nic neučila. Ale chápu, že na těch hodinách kombinace zeměpis a dějepis bavil ostatní hodně, ale mě prostě ne.“

Jan: „To jsem jako přesně případ já, protože já jsem měl na základce učitelku, která měla stejnou aprobaci jako ta u Simči a to je jedna věc, proč mě to bavilo, že tam byly určitý souvislosti a zároveň mě zajímal ten prostor, jak to vypadá a mě se hrozně líbili mapy, prostě nést tu mapu a na střední, kde jsem vlastně nechodil na střední, ale na obchodku, tak jsme měli vždycky měli nějaký hospodářský zeměpis, což nebyla nějaká hitparáda, takže pak před přihláškami na VŠ jsem si říkal, no a co si dám k tomu těláku, no hlavně, kde nebude matika. No a tak to nevyšlo, ale našel jsem si k tomu cestu.“

Václav: „Zvolil sis nejtypičtější variantu.“

Jan: „To ano. Řeknu to takhle, na obou školách musíme být tady, jsme jen čtyři.“

Moderátor: „Na té obchodce – měli jste také nějaké diskuze, nebo jak tam probíhala výuka?“

Jan: „Já byl na dvou středních. Na jedné, ta byla tady v Praze, tam to bylo „Dělejte si, co chcete.“ Když jsem pak přišel na tu obchodku do Hradce, tak tam to fungovalo tak, že se vzal nějaký makroregion, rozebraly se státy, ale víceméně to bylo v tom duchu, co se tam vyrábí, pěstuje, prostě spíše ekonomický věci a té diskuze tam moc nebylo. Málo kdy se něco rozebíralo.“

Moderátor: „Takže se víceméně jenom diktovalo a Vaším úkolem bylo si to čistě zapamatovat.“

Jan: „Ano.“

Simona: „Já jsem si ještě vzpomněla, že jsme měli debatní soutěže a tam se hodně rozebírala světová politika a ta témata a navíc jsme se na ně museli připravovat, takže je pravda, že jsme s tím zeměpisářem na ně připravovali.“

Václav: „U nás na základce učil zeměpis padesátiletý mládenec s aprobačí zeměpis – tělocvik. A ten opravdu nepřilákal lidi k zeměpisu, protože to byl faktografický zeměpis, takže to byla jenom holá data. Pak ale na gymplu jsme měli zeměpisáře s tělocvikem a to byl sen všech spolužaček, protože byl namakaný, fousatý, fakt jako dobrý. A ten se snažil nebýt tak faktografický a uvádět současná témata a hodně bazíroval na tom, abychom prezentovali. Za to jsem byl vděčný, protože člověk pak neměl takový problém přednášet před nějakým publikem nebo před třídou. Taky jsme měli různé programy po skupinách, projekty a pak s ním byly i nějaké semináře, kde se probíraly globální problémy světa. Když si ale vzpomínám, tak třeba vůbec nevím, jestli jsme dělali fyzickou geografii. Ačkoli jsem fyzický geograf, tak vůbec nevím, že by o tom mluvil.“

Moderátor: „Myslíš, že Tě nějak ovlivnil, když sis vybíral své další studium?“

Václav: „To asi ne. Byly to dobré hodiny, byla to sranda.“

Moderátor: „A z těch hodin si myslíš, že si získával hodně informací? Rozhled a široký záběr?“

Václav: „Myslím, že jo.“

Kristina: „Já si třeba myslím, že u nás to bylo takové, že mě to neovlivnilo ve výběru, ale byl to jeden z dalších předmětů, který byl celkem fajn, ale že bych z toho byla nějak extrémně nadšená nebo naopak otrávená to ne.“

Moderátor: „A jak teda probíhaly ty Vaše hodiny? Forma diskuze nebo jenom holá fakta?“

Kristina: „Ona něco povídala a my jsme si něco lepili. Většinou to bylo něco na lavici, třeba nějaké obrázky a tak.“

Moderátor: „Takže jste nedělali to, co jste měli dělat?“

Kristina: „Občas. Spíš ne. Já jsem dávala pozor při tomto předmětu jako ve všech ostatních předmětech, takže mě to vlastně asi fakt neovlivnilo.“

Moderátor: „A informace sis z těch hodin tedy neodnášela.“

Kristina: „Asi jsem nic moc nepoužila na VŠ.“

Václav: „Já třeba z té maturity, že to člověk dřel na maturitu. My jsme byli první, co dělali státní maturity, ale tohle jsme si dělali sami, takže to bylo dobrý, že jsme se na to tak připravili.“

Kristina: „Já jsem třeba ani nematurovala ze zeměpisu.“

Simona: „Je pravda, že jak jsme si připravovali ty maturitní otázky, tak myslím, že jsme se toho naučili nejvíc.“

Václav: „U mě bylo i dobrý, že jsem věděl, že ten učitel je dobrý a kvalitní a člověk měl nutkání se tak ukázat, že ho ten zeměpis baví a že mu zeměpis jde, prostě se snažil zalíbit. Víím, že jsem SNS a říkal jsem, že Bajkonur stojí Rusy 100 milionů dolarů za rok. Teď nevím, jestli je to tolik, ale prostě jsem to chtěl tam říct.“

Jan: „Je pravda, že jak jsem byl teď na praxích, tak kéž by tam aspoň jedno takovéhle dítě bylo.“

Barbora: „U nás to nebylo nic moc. Žádná diskuze prakticky nebyla, ale zároveň mě ty hodiny docela bavily, ale taky si neuvědomuju, že by mi něco daly nebo daly nějaký popud k tomu, abych šla studovat geografii.“

Moderátor: „A jak teda probíhaly hodiny? Většinou jenom chrlení informací?“

Barbora: „Většinou ano, ale občas tam bylo nějaké zajímavé video nebo práce ve skupině, vytváření nějakých posterů nebo tak. Taky nás brali jednou za rok na Jeden Svět.“

Moderátor: „Jaká první knížka geografického rázu byla Vámi přečtena, jestli teda nějaká taková byla. Můžou to být různé cestopisy, atlasy, encyklopedie, cokoli.“

Simona: „Já jsem vždycky k Vánocům dostávala takový encyklopedie a to mě bavilo si prohlížet. Tam byly takový témata jako litosferické desky apod. a to mě bavilo. Nikdy jsem to ale nečetla.“

Jan: „Já tam koukal vždycky spíše na ty technické věci.“

Václav: „Maximálně když člověk četl Eragona, tak tam člověk měl tu mapičku a to bylo hezký. Stejně tak u Pána prstenů a Harryho Pottera. Ale musím říct, že cestopisy jsem začal číst až na VŠ.“

Jan: „Já to mám asi stejně, že nějaký cestopis jsem četl až na konci střední, jestli vůbec a co mě mohlo ovlivnit k nějakému zájmu, tak mě se vždycky hrozně líbil hrdina Nick, což je Storch, ale on popisoval oblast Čech z nějaké doby ještě před Bořivojem, jak to tady byly ještě hustý lesy takový džungle a to se i vždycky hrozně líbilo. A pak Robinson Crusoe.“

Václav: „Ještě Dvacet tisíc mil pod mořem, ale to mě nebavilo, protože se to hrozně vleкло.“

Jan: „Ano, to také.“

Jana: „No tak já nic vyloženě geografického nečetla. Nejvíc případně nějaké ty encyklopedie, jak říkala Simča, když jsem byla malá, tak jsem si prohlížela obrázkové encyklopedie a Robinsona jsem taky četla, ale to je asi tak všechno.“

Barbora: „Vůbec si na nic nevzpomínám.“

David: „Já jsem taky myslel, že nic, ale vzpomněl jsem si, že jsem si prohlížel atlasy nebo kdykoli byla někde mapa, tak mě vždycky bavilo nebo i teď mě baví si představovat, jak to tam asi mohlo vypadat a podívat se tam, že to pak vypadá úplně jinak. A pak mě napadlo, jak byly takový ty pruhovaný knížky od Kódu, jmenuje se to Variability dobrodružství, tak to jsem četl. Mělo to název něco jako Svensonova výprava nebo něco takového a bylo z druhé

světové války, ale nebylo to právě v Evropě, ale někde v Africe a mě právě hrozně bavilo si představovat, jak to asi vypadá, jak to vypadá v té Africe, ty džungle.“

Václav: „Jestli můžu doplnit, tak spíš pamatuju na Objektivy, Cestománie, tak to se mi taky hodně líbilo.“

Kristina: „Mě napadlo od Karla Maye Divokým Kurdistanem, a prostě celkově prostě Mayovky třeba o Asii a tak.“

Moderátor: „Když jste postupně vyrůstali, začali jste vnímat nějaké negativní vlivy ve Vašem okolí a prostředí? Znečišťování životního prostředí, světelné znečištění, apod.“

Jana: „Povodně. Ale jinak znečištění jsem si nevšímala, protože u nás byla řeka čistá. Prostě si myslím, že u nás žádné takové znečištění nebylo nebo jsem to nevnímala.“

Simona: „My jsme to řešili hodně na hasičáku, protože jsme chodili vždycky uklízet lesy v Českém ráji, třeba na Hrubou skálu. Myslím si, že třeba každý čtvrtý hasičák jsme vždycky museli běžet do lesa a měli jsme pytle a prostě jsme tam po turistech sbírali odpadky. Takže jediný znečištění takhle v lese odpadky, ale jinak nic moc jiného.“

Václav: „U nás zase teče potok Bělá, který protéká přes papírny, takže ten byl kvalitní, nebo byla silně znečištěná třída. Prostě byla úplně bílá a tekla do Jizery, ale za tím jsme se koupali, takže Jizera taky občas voněla po nějakých pohonných hmotách, ale pak u nás na vesnici co strom to nepřítel, protože tam každému strom prostě vadí a my máme na zahradě, my jsme teda náplava, jsme tam jenom 24 let, takže z toho města jsme takový uvědomělejší a tam prostě strom byl nepřítel, takže se tam fakt hodně kácelo. Nám pokáceli krásnou lípu před domem a jasanek, takže to člověk tenkrát bral jako věc, která nám dávala stín, chlad a tak a na té vesnici to tak úplně nebrali. Jinak jsme taky z oblasti Českého ráje, ale tam jsem moc odpadky moc nezahlédl.“

David: „Tak já myslím, že jsem to začínal vnímat trošku víc. Když navážu na Vaška, tak tady v Praze je také taková tendence kácet docela dost. U nás právě v ulici nad námi prořezali starý platany. A pak jinak v té Praze hlavně smog, třeba ta Legerova ulice je strašná, tam bych vážně nechtěl bydlet. Takže asi ten smrad, hluk v té Praze a pak teda světelné znečištění. Někdy nemůžu usnout, když je zataženo a ta obloha září.“

Václav: „Když říkáte hluk, tak u nás vede ta D10, tak člověk je u toho, slyší to, ačkoli je to vzdálený třeba dva kilometry. Člověk sedí na náspu a slyší to.“

Simona: „U nás ještě ten turismus. Vždycky v létě jsou tam hromady turistů a nechávají tam hrozný nepořádek. Je to tam hezký, takže chápu, že se tam chtějí podívat, ale ten nepořádek je hrozný. Takže my jsme ten nepořádek měli spojený s turisty.“

Jan: „Já třeba to znečišťování jsem asi po povodních 2002 tak právě jsme jezdili na chatu na Slapy. Tak právě když byli povodně, tak jsme se šli podívat na takovou vyhlídku, jak to tam vypadá po těch povodních a tehdy tam bylo hrozně moc vody a když to potom ustoupilo, tak jsme šli do zátoky, kde jsme vždycky jezdili. A tam bylo hrozně moc nepořádku a všeho možného, že jsem si říkal, že tady asi není něco ok. A to samé pak u nás za barákem nám teče malý potůček, kam jsme si chodili vždycky hrát a po těch povodích se tam nedalo vůbec nic dělat. Dokud jsme si tam sami nevyčistili takový svůj kousek, tak to tam vůbec nefungovalo. A pak se u nás zintenzivněla kamionová doprava, protože se snaží vyhnout všem objížďkám, takže u nás na vesnici je z toho taky velký nepořádek. Ačkoli nás je tam 300 obyvatel, tak ty lidi, co bydlí podél té hlavní silnice, tak jsou dost z toho nešťastní – jsou to Tismice směrem na Kolín.“

Barbora: „Já nemám co říct, jenom se přikláním k ostatním.“

Moderátor: „Už jsme tady začali trochu s těmi katastrofami, byli tu zmíněné ty povodně, kdy jste poprvé zaznamenali nějakou první katastrofu, jak v Čechách nebo i ve světě?“

Barbora: „Asi vlna Tsunami 2004.“

Simona: „Za mě to jsou především povodně 2002 ve spojitosti se ZOO, ale jelikož miluju ZOO a všechno, tak to jsme doma hodně prožívali.“

Kristina: „Také povodně 2002, chudáci sloni apod.“

Jan: „Chudák náš barák, od té doby máme vodu ve sklepě.“

Simona: „Ano, naše babička taky měla byt v prvním patře a celou ji to vyplavilo.“

Václav: „Tak u nás jsme na vesnici a nad domem máme pole, které někteří agromové orali po spádnicí hezky dolů, takže nám to pole přešlo přes celou zahradu, takže jsme měli na zahradě 20 cm vrstvy a 1000 m². Najednou jsme byli na ostrově a všude okolo bylo bahno.“

Jan: „A úrodnost se zvedla?“

Václav: „Všude jsme měli řepku, takže od té doby to začal vnímat člověk trochu jinak, když mu začali špatně orat pole. Člověk si stoupl před traktor a řekl: orej to správně, prostě

aby orali správně. Takže jsme to pak často řešili s nějakými zemědělci, aby orali tak jak mají, či tam vůbec neorali. Po našich intervencích se tam tedy vůbec neoře a je tam myslím vysázené TTP, který zamezuje erozi.“

Simona: „To jsme teď řešili s osmou třídou na praxích.“

Jana: „No tak já si taky pamatuji na povodně 2002, protože jednak už taky když mi bylo 7/8, tak už začala taky nějak vnímat, že se něco děje, na rozdíl od těch povodní 97. Možná si to pamatuju především proto, že jsme se vraceli z dovolené z Liberce a další den k nám přišla ta vlna, která přímo nás nezasáhla, ale jedny naše příbuzný jo, takže jsme taky zažili to vysoušení a vodu ve sklepě, blátíčko všude.“

Jan: „V té době bych si to asi musel hrozně užívat, všude to bláto a bahno.“

David: „Já určitě ty povodně. Nás nějak výrazně nepostihly jako náš dům, ale koukali jsme se na to v televizi.“

Moderátor: „Tak se asi zase posuneme do doby, kdy jste začali přemýšlet, kam půjdete na VŠ, začali jste uvažovat, že by to možná mohla být ta geografie. Tak otázka zní, proč jste si zvolili zrovna tento obor?“

Simona: „Já jsem chtěla studovat biologii a rozhodně jsem to nechtěla studovat s chemií.“

Jan: „Ano, byl to druhý obor.“

Simona: „Nechtěla jsem, ale nějak se to tam nakupilo, takže jsem si říkala, že bych k tomu mohla přijít na chuť a pak jsem byla velmi překvapená, že mě to vlastně baví. Ale šla jsem studovat primárně biologii.“

Jana: „Já to mám podobně jako Simča, akorát pro mě byla hlavním předmětem matematika a hledala jsem co k tomu a našla jsem tu geografii s kombinací s matikou, tak nějak z toho nakonec vylučovací metodou vyšel zeměpis.“

Barbora: „Já to mám úplně to samé, taky jsem chtěla studovat biologii a nechtěla jsem na PedF, ale sem a ten výběr je potom omezenější.“

Jana: „Protože na PedF není zeměpis.“

Jan: „Já mám taky to samé s FTVS, akorát co mě ještě hrozně motivovalo, že všichni mi říkali, že ten dvojsbor se zemákem, že to je hrozně těžký a to prostě nedáš, takže já jsem v tomhle takový divný, že mám potřebu buď někomu něco dokazovat, nebo sobě.“

David: „Tak já jsem chtěl studovat nějakou přírodní vědu. Podal jsem si přihlášky na Biologii, na Geologii, ale všechno bylo odborný, nechtěl jsem učitelství, tak mě lákala ekologická biologie, normální biologie, geografii a geologii. Nevím, co jsem tenkrát nejvíc, asi ekologickou biologii. Ani na jednu biologii jsem se nedostal, takže jsem měl na výběr jenom geografii a geologii, tak jsem šel sem.“

Kristina: „Mě sem natáhla kamarádka, která našla tenhle obor, a vypadalo to zajímavě, tak jsme si říkaly, že to zkusíme, a když to nebude dobrý, tak to když tak přežijeme spolu. Bohužel ona šla nakonec někam jinam.“

Jana: „To je pravda, mě sem taky lákala jedna moje kamarádka ze školy. Ta říkala, že to je tady hrozně super a přitom to teda úplně nezvládala.“

Václav: „Ač u nás je rodina strojařů, tak já jsem lásku k matematice nenašel. Zeměpis mě bavil, měl jsem jedničky, taky mě bavil dějepis, tak jsem se koukal i na dějepis, co se dá studovat a byla to GEKA a dal jsem přihlášky i na demografii, ačkoli jsem moc nevěděl, co to je a nakonec jsem se tam ani nedostal, tak pak mi zbyla jen ta geografie. A asi ten primární aspekt, proč jsem tam šel bylo asi to, že to byl zeměpis, nikoli matematika. Je to ošklivý, ale je to realita mnoha studentů geografie.“

Jan: „O to horší je pak probuzení v Matematické geografii v prváku.“

Václav: „No ten zápočtový test na konci, já ho dělal na šestý pokus.“

Simona: „Na šestý? Já s Honzou taky.“

Jan: „Ale zkouška na poprvé.“

Moderátor: „Brali jste VŠ jako přípravu na svou budoucí práci? Nebo jste tam šli s myšlenkou, že něco vystudujete a pak uvidíte?“

Simona: „Jelikož studuji učitelství, tak to bylo docela jasný. Ani jsem si nikdy nemyslela, že bych po té biologii šla do laborky, protože jsem prostě chtěla učit, takže jsem si říkala, že s tou biologii to bude skvělý, protože to je příroda a jsou to předměty, které se těch dětí nějak dotýkají a jdou hezky propojit a zároveň jsem si říkala, že to je jenom pro tu budoucí práci.“

Jan: „Já to mám stejný. Až na sport. Teď ale jde jenom o to, jestli u toho vydržíme“

Václav: „Kdyby se mě ještě před rokem někdo zeptal, co chci dělat s geografii, tak za těch šest let jsem nevymyslel, co bych mu odpověděl. Teď nakonec v oboru pracuju, ale odpovědi na tyto záludné otázky babiček a známých mých rodičů, proč tam jsem a proč to studuji a co

s tím můžu dělat, tak nikdy jsem se nedobral k diplomatické odpovědi. Takže vždycky to bylo, prostě já studuju tady pět let, je to zábavný, jsou tu lidi, co jsou stejně naladěný a jsou skvělý a člověk asi na rozdíl od učitelů jsme nevěděli do poslední chvíle, co budeme dělat.“

Jan: „Mně se líbí, jak Pekař říká, jak jezdí na výlety a že nic nestíhá a já jsem neustále ve škole.“

Václav: „Nesmíš chodit na přednášky.“

Jan: „Já taky nechodím na přednášky a furt jsem ve škole.“

Simona: „Když se řekne geografie, tak spousta lidí neví, co si pod tím představit a já jsem o Velikonocích zjistila, že jsem, ačkoli jsem na magistru, tak moje babička si myslela, že studuji minerály. A to je myslím problém u hodně lidí, jako že babička není úplně těmito znalostmi úplně výjimečná, ale ten pojem geografie je často neuchopitelný.“

Moderátor: „Zjišťovali jste si předem, co byste s tím mohli dělat, myslím tedy ty, co nestudují učitelství.“

Kristina: „Ne.“

David: „Já to mám úplně stejně jako Vašek. Já jsem byl rád, že studuji něco, co mě baví, protože mě baví cestovat a byl jsem hrozně hrdý na to, že to dělám, protože mě to baví a ne proto, že z toho bych měl pak v budoucnu dělat. Pak se mi teda to uvažování trochu změnilo na magistru a zjistil jsem, že je to trochu hloupost to brát takhle.“

Václav: „Já jsem začal chodit na brigádu, která se už věnovala celkem mému oboru, a tam už jsem začínal tušit. Začal jsem v prosinci 2016. Dělal jsem v ateliéru geografických modelů a bylo to stejné, jako dělám teď. Tvorba jízdních plánů, dokumentace, takže člověk pak už tušil, co ho asi čeká a že to ostatní asi bude kancelář a papírování a že asi nebudu jezdit moc po světě a očekávání. Takže jak se to schylovalo ke konci, tak člověk už to chtěl vědět.“

Moderátor: „Ale předtím to bylo spíše, že někam půjdete a uvidíte?“

Kristina: „Já třeba v tom čtvrtém ročníku, kdy se člověk rozhodoval, kam půjde, tak člověk nebyl ještě vůbec hotový, nevěděl vůbec, co a byl z toho nervózní a mě uklidnilo asi to, že mi moje máma řekla, že je to jedno, ať prostě něco vystuduju a že člověk se dohrabe k tomu, co potřebuje. Máma vystudovala stavárnu a nakonec skončila u psychologie. Prostě když člověk chce, tak se k tomu dostane nějak jinak a když teď nevím, tak ať začnu něco dělat a uvidím, jestli mě to bude bavit a to studium mě nakonec bavilo. Ale bylo to takový, že jsem fakt nevěděla, co potom, ale nevěděla jsem ani, co chci vlastně studovat, takže jsem něco začala.“

Moderátor: „Kolik informací jste si o té škole, kam jste se hlásili, zjišťovali?“

Václav: „Já bych ještě rád dodal, že když jsme byli na těch gymnáziích, tak to pro mě bylo takové prodloužení gymplu. Člověk nevěděl a tady to bylo všechno – byla to sociální geografie, zvířátka, politika, prostě všechno. Tak na gymnáziu jsem si říkal, co já budu dělat. I když člověk nevěděl, tak tady se vždycky něco našlo.“

Moderátor: „Že sis mohl prodloužit to rozhodování?“

Václav: „Jojo,“

Moderátor: „A jak teda vy ostatní? Zjišťovali jste si informace o Vaší VŠ? Chodili jste třeba na dny otevřených dveří nebo jste získávali informace od kamarádů?“

Simona: „Já jsem byla na dni otevřených dveří, ale šla jsem tam jenom na tu biologii a až když jsem šla na přijímací zkoušky na nečisto, tak teprve až tehdy jsem zjistila, že to mám do školy 2,5 minuty, což bylo samozřejmě milé překvapení. Nicméně o geografii jsem si nezjišťovala vůbec nic, zaměřovala jsem se jenom na tu biologii.“

Jan: „Já jsem si asi jenom to, co jsem se dozvěděl na stránkách, ale že bych si zjišťoval, co tady je za profesory, když bych si to zjišťoval nějak víc, tak bych se dozvěděl, že tam je v prvním ročníku matematická geografie a vůbec bych tam nešel. Takže ve finále právě proto jsem tam šel. Možná je teda lepší si nic nezjišťovat.“

Jana: „No já jsem se sešla právě s tou mojí spolužačkou, která tu studovala a ta mi řekla, že to tu je všechno super a žádná hrůza. Vůbec se nezmínila o Matematické geografii nebo něčem podobném, ale zpětně za sebe vůbec nechápu, jak mi to takhle mohla napsat, když sama to evidentně vůbec nezvládala.“

Jan: „Tak pro matikářku to je asi v pohodě.“

Jana: „Ale ona studovala stejný obor. Nicméně v tu dobu, co mi psala, ji muselo být jasný, že to studium nezvládne. Ale stejně mi napsala, jak je to super a ať sem určitě jdu.“

Simona: „Ještě úspěšnost přijetí jsem si zjišťovala, ta mě taky zajímala.“

Jan: „Mně tohle bylo asi celkem jedno, když jsem viděl účast na našich přijímacích zkouškách, kde mělo být přijatých 25 tělocvikářů a nás tam ve VG sedělo v té pravé části, která byla vyhrazena pro tělocvikáře, sedělo 27, tak to jsem si říkal, že to je jedno. Vzali úplně každého v tomto oboru. Kdo třeba napsal test úplně na nulu, tak to většinou dohnal na druhé fakultě.“

David: „Asi jako Honza. Člověk se jde podívat na den otevřených dveří. My jsme byli někde ve sklepě a dostali jsme letáček, propisku a nějaký kvíz byl. Otázky byly typu: Co je severněji? Praha nebo Ostrava? Prostě dávali otázky, které člověk nevěděl, takže mě lákalo to, že jsem tak hloupý, že jsem to nevěděl. Ne, bylo to hezký, protože tam dávali takové zajímavé otázky, např.: Když si vezmeme epochu člověka, vezmeme si 24 hodin, tak kolik toho času, kdyby to byl celý život Země, kolik vlastně ten člověk je a je to pár vteřin, tak to bylo moc zajímavý. Stále si to pamatuju, po sedmi letech.“

Simona: „Jo, proč je obloha modrá. Prostě se snažili zaujmout. Když jsme dělali my den otevřených dveří, tak jsme přesně lákali na takovéhle otázky, se kterými se člověk setkává.“

David: „Šel jsem na den otevřených dveří, kouknul jsem se na internet, nějaké letáky jsem taky dostal.“

Kristina: „Já jsem nebyla ani na dni otevřených dveří.“

Barbora: „Já asi také to samé, internet, a ještě, jak se v novinách ukazuje seznam těch žebříčků těch škol, tak na to jsem se koukala, když jsem maturovala.“

Moderátor: „Zajímali jste se o pracovní ohodnocení?“

Simona: „Jestli jsme se koukali na žebříčky platu učitelů.“

Jan: „Ne, já jsem to bral spíše s tím, že možnost ovlivnit ty děti k tomu sportu a k normálnímu vnímání a ne, aby seděli neustále doma.“

Václav: „My geografové jsme myslím taková parta lidí, která si vystačí s málem, že prostě jedou na měsíc s batohem do nějaké zapomenuté země na světě. Tak jsem si celé studium říkal, vystačím si s tím málem a ty peníze nebudu potřebovat nějak moc. A teď jsem změnil názor, že přeci jenom mít peníze je taky docela fajn. Já jsem teď od ledna kartograf za hodně špatný peníze a po třech měsících jsem toho nechal a šel jsem prostě za lepším, teda našťestí v oboru. Ale jako byl jsem vážně naivní a říkal jsem si, že to je fajn a navíc jsem bydlel dost dlouho u rodičů, tak jsem moc netrpěl. Pak se ale začal člověk stavět na vlastní nohy a zjistil, že zaplatí byt a najednou nemá člověk na jídlo. Nebo když si koupí Opencard na celý rok. Ze začátku to člověka moc netrápilo, ale postupem času. Neustále jsem se chvástal, chudý geograf, tak to prostě má být, ale teď je to opravdu špatný. Takže...“

Jan: „Teď jde o to, jestli si to věděl na začátku.“

Václav: „Na začátku, já vůbec nevěděl, co chci dělat a prostě mě to nijak netrápilo. Věděl jsem, že nebudu brát asi jako nějaký manager, apod. s tím jsem byl smířený, ale přeci jen...“

Moderátor: „Co Vy ostatní?“

David: „Já to vůbec neřešil v tom prvním ročníku, spíš aby mě ta práce prostě bavila.“

Kristina: „Já se uklidňovala tím, že si vezmu nějakého bohatého programátora.“

Simona: „Ano, že ten můj plat bude spíš takový přivýdělek.“

Jan: „Krásný, jak spousta holek má stejný plán!“

Moderátor: „Poslední otázka, byli jste zapojení do nějaké outdoorové organizace? Skaut, greenpeace, tomíci, apod.? A jestli tohle Vás také nějak přivedlo ke geografii.“

Simona: „Mě třeba, když jsme byli na Hasičáku a běhali jsme nějaký orientáky, dělali jsme mapové značky, učili jsme se různé značky a podle mapy jsme běhali různě po lese, takže možná maličko jo.“

Jan: „Když mluvíš o těch orientacích, tak já jsem teda v žádný takovýhle organizaci nebyl, ale zajímavý bylo to, že když se pak na FTVS běžel orienták, tak jediní, co se ztratili, byli zeměpisci, protože jsme dostali nějakou mapu nějakého místa, která byla celá špatně, protože my jsme tam hledali něco, co tam samozřejmě nebylo.“

Jana: „Já jsem v žádné takovýhle organizaci nebyla.“

Moderátor: „Tys ale jezdila na nějaké tábory, ne?“

Jana: „To jo, tak od sedmičky, každé prázdniny.“

Barbora: „Tak já stále ještě chodím do skauta, takže tam mě napadá akorát práce s buzolou.“

Václav: „Já jsem hodně pobíhal po vesnici, takže jsem nepotřeboval takovýhle organizace. Já jsem začal chodit do skauta až na VŠ, dřív jsem pomalu ani nevěděl, že něco takového existuje.“

David: „Já nikde nebyl.“

Kristina: „Já jsem chodila do toho skauta.“

Moderátor: „Tak Vám děkuji za účast, to je pro dnešek vše.“